

רפורטז'

מאת

צבי צימנט

למעלה מימין לשמאל: רגע רומנטי, או רגע של דאגה? נערה ליד החלון, — מצב קלאסי, המתחדש לנצח גם אצלנו. זהו תמיד אחד הרגעים שאדם מסתכל לתוך עצמו, חושב על היקרים לו, מהרהר על העתיד. תמונה ב': העבודה, כמה מזלזלים בה, כמה היא נמאסת לפעמים, אבל היא מסגרתם של החיים. ולא רק מסגרתם, היא מקיימת את החיים. יום יום בשמונה בבוקר יוצאת לילי לבנק. לאחר הפסקת צהרים מ-1 עד 3 היא עובדת שוב עד חמש. היא יוצאת מהבנק — בחיוך קל, מצב הרוח של סיום-יום-העבודה.

תמונה ג': הביתה, לקראת ערב חפשי. אולי לקונצרט, או להצגה או לקולנוע? אולי יבואו חברים או חברות, ואולי מישהו מאלה שלא היו מזמן. אין זמן רב למחשבות, גם בבית יש עבודה. תמונה ד': במידת האפשר, יוצאים קצת לרחוב. יחד עם חנה, חברתה של לילי, לפני שמחשיק אפשר להספיק להציץ בכמה וכמה חלונות ראוהו, לבחון שמלות מעילים, נעלים וסתם מוצגים, בשבילנו "סתם", ובשבילן — הרבה, הרבה מאד.

מימין באמצע: לילי וחברתה, חברתה אחרת, יושבות בבית-קפה, על ספל קפה. שעה כזו מביאה הרבה ענין ושעשוע. אפשר להסתכל באנשים, לבחון אותם ולשוחח עליהם, כולל גם קצת רכילות. כמובן, לא רק על האנשים שבבית-הקפה.

משמאל באמצע: חנה באה לפנות ערב ולוקחת את לילי ל"מקרא סטודיו" ברחוב אלנבי לראות תמונות. חנה מציינת. והיא מענינת את לילי בעבודתה. לילי הנית מצויר מוצלח.

למטה באמצע: ספרי האילוסטרציות מהווים אף הם תערוכת תמונות. חנה ולילי מעיינות, בעזרתה של בעל הסטודיו, בספרי האמנות. אין זה אומר דווקא שיש בדעתן לרכוש ספר מן הספרים.

מימין למטה: שבת לפני-הצהריים. אין כטיילת על שפת הים לטיול, אם מזג האוויר אינו מפריע. כאן פוגשים מכרים וידידים, כאן נטוים החוטים, לעתים הסמויים מן העין, של הווי חברתי. כמה אופייני צילום זה. היש תל-אביבי שאין לו באלבום שלו צילום כזה מטיול בשבת?

